

Skattejakten

Det hele startet på en varm sommerdag for noen år siden. Jeg var en arkeolog og hadde en normal dag på jobben. Men det jeg ikke visste, var at denne dagen skulle bli langt fra normal.

Det nærmet seg slutten på arbeidsdagen og jeg var egentlig klar for å bare komme meg hjem. Før jeg dro hjem så jeg en siste gang ned i det store hullet jeg hadde gravd. Det var da jeg så det. Det skinte så mye at jeg ble blenda. Jeg hoppet ned i hullet. Tingen liknet på en gullbit. Jeg prøvde å få den løs, men det nyttet ikke. Den satt helt fast. Jeg gravde i flere timer og fant til slutt ut at det ikke var noen gullbit, men en kiste.

Forsiktig åpnet jeg kisten. Da jeg åpnet den fikk jeg et sjokk. Jeg hadde forventet at det var masse gull og edelstener i den. Det var det langt i fra. Det var et stykke papir. Den viste et kart over en skatt. Strålende fornøyd ringte jeg kompisene mine. Jeg ropte: “Gutta, nå skal vi på en ekspedisjon”!

Kartet viste at skatten var gjemt på en øy mitt i Stillehavet. Vi visste at det var en risk å reise, men vi syntes at vi bare måtte ta sjansen. Vi leide en liten båt og pakket ned mat og resten av det vi trengte. Vi visste at det ville ta ca. en uke å komme dit. Så vi pakket ned en god del.

Etter å ha reist i tre dager begynte problemene å komme. Vi hørte et brak fra himmelen. Det kunne bare bety en ting. At det var uvær på vei. Jeg kjente at våte dråper rant ned ansiktet mitt. Lyden av vanndråpene som traff havet var utrolig irriterende. Sånn fortsatte det resten av ekspedisjonen. Regn uten stopp. Vi var heldige som ikke ble truffet av lynet.

Når vi nesten var fremme fikk vi problemer. Vi kunne så vidt skimte øya i det fjerne. Alle ble glade og begynte å juble. Vi var bare noen timer unna øya. Det var da nedturen begynte. Mitt under jublingen hørte vi et høyt smell. Det hørtes ut som en pistol som skøyt. Faen! Det var det jeg tenkte akkurat da. Det var motoren som hadde streika. Og vi som var så nærme!

Vi hadde så vitt nok mat til en dag til. Vi kommer til å dø. Det var det vi tenkte akkurat da. Panikken overgikk fornuften. Jeg satt og grubla lenge. Det var først når en pinne fløyt ved siden av båten at jeg fikk ideen. Jeg plukket opp stokken fra vannet med de hårete hendene mine. Jeg teipet fast stokken til båten. Så knøyt jeg fast alt vi hadde av laken og klær til pinnen. Vi hadde nå et lite seil som kanskje ville spare oss litt tid.

Det var en kamp mot tiden. Vi hadde ikke mer mat og var skrubbsultne. Jeg var faktisk på nippet ved å spise opp kompisen min. Når alt håp virket til å være ute, hørte vi et dunk. Ingen

av oss brydde seg. Vi bare lå og klarte ikke å bevege oss. På grunn av tørsten hadde jeg ikke noe annet valg. Jeg skulle drikke sjøvann. Da jeg tokk hånden i vannet fikk jeg et sjokk. Jeg kjente ikke vått vann, men tørr sand. Jeg reiste meg brått opp og så verdens beste syn. Jeg ropte: "vi er fremme!". Vi løp alle sammen med de siste kreftene vi hadde ut av båten. Vi løp rett mot vannkilden som bare var noen meter fra båten. Det var verdens beste følelse. Etter å ha drukket vann og spiste vi banan fra banantreet. Etter vi var mette og hadde fått igjen kreftene begynte vi å lete etter skatten.

Resten er historie. Vi fant skatten og ble søkk rike. Jeg lever nå det gode liv i Australia.